

דורית יקירתי שלומות!

בודאי יש שביתת דואר בארץ או הייתה כי אחרת אני לא מבין מדוע לא מגיעים אלי מכתבים ממך בפרט ומהארץ בכלל, וזה בהחלט חסר לי המכתבים ממך.

היום הייתי בקונסוליה ונפגשתי עם הקונסול וכמו שכתבתי לך במכתב הקודם הערכת המצב שלי התאמתה ואני מתחיל לעבוד מחר, יותר נכון מחר אני עושה את החפיפה עם הבחור שאני מחליף וזה כבר במסגרת עבודתי. אני אעבוד כחמש שעות בערך בקונסוליה ושלוש שעות אצל טדי. סה"כ זה יצא באמת מצוין והתפקיד התקבל בצורה יפה ע"י טדי בפרט והמשפחה בכלל. לגבי השכר זה יהיה בערך כמו עכשיו אולי קצת יותר וכמו שכבר כתבתי זה בהחלט הוסיף לי פה ואני מרוצה מאוד מכל המהלך הזה. את העבודה בקונסוליה אעשה בבוקר ושם מתחילים לעבוד בתשע וגם זאת נקודה נוספת לטובת העניין. כמוכן שעכשיו אהיה מעודכן על המתרחש בארץ(עיתונים, רכילות וכו') ובכלל מה אני צריך לספר לך. את הרי ישבת תקופת מה בשגרירות בלונדון אם אני זוכר טוב. את רואה, ההיסטוריה שלנו בחו"ל מתחילה לקבל דמיון מסוים (ובכלל שתדעי לך שתמיד זה גרם לי לרגשי נחיתות הקריירה הביטחונית שלך, אז מקוה שכעת לפחות מתקבל איזון כלשהו (הרקע הביטחוני שלי ושלך זה כמוכן היה לא ברצינות, משום שכבר אמרתי לך שאת היותר טובה מבין שנינו ואין לי שום סיכוי אפילו בעניין הביטחון. אז קבלי את המחמאות שלי בלי פקפוק, אפילו אם הן ניתנות במצב רוח מרומם).

טוב, אז עניין זה נגמר בצורה מוצלחת וכפי שאני רואה את המצב נותרו לי כשישה חודשים פה רטורונטו ואח"כ אני נורא נורא רוצה ומקוה שנצליח לארגן משהו פרטי לשנינו (דרך אגב, כרטיס טיסה לסטודנטים ללונדון וחזרה עולה מאה חמישים דולר לפי מה שראיתי היום וזה בהחלט נותן מקום למחשבה, מה דעתך?).

סוף השבוע היה די מוצלח.

ביום שישי בערב הייתי מוזמן ל-DINNER אצל משפחת דניס (המשפחה עם ארבעת הילדים) וכרגיל היה נחמד מאוד. זה בהחלט נותן לי הרגשה ביתית (צריך את זה במאה אחוז) ויותר ויותר זאת הופכת למשפחה שלי פה באמת מכל הבחינות. האמא ששמה היירת היא אישה נהדרת ומבינה כיצד להתנהג בצורה הנכונה ביותר בכל מצב. בכלל שתדעי לך שלמרות שהם עשירים מאוד הם נוהגים מאוד דומה לצורת החיים שלנו בארץ. לפעמים אני פשוט לא כל כך מרגיש ואולי יותר מדויק לומר שאני כמעט לא מרגיש שום הבדל מהבחינה הזאת בין פה לארץ.

ביום שבת בערב יצאתי לבלות עם שני בחורים מבני המקום. אחד הכרתי אצל הדניסים ביום שישי בעבר והשני היה חבר שלו. הם אספו אותי בערב עם המכונית של החבר ויצאנו לבלות בעיר. עברנו איזה שלושה מקומות אופייניים וכמובן שכל העסק סובב סביב השתיה. בהתחלה היינו במקום שדומה קצת לפב אנגלי, שותים בירה בליווי שירת עם אמריקאית כשהקהל משתתף פעיל בשירה. האמת היא שאני לא סובל בירה אבל הייתי צריך להרביץ כוס (זה כמעט חבית) משום שלפעמים אין לך ברירה. המקום השני היה עם אווירה יוונית בליווי חצי סטריפטז. זה די הזכיר לי אווירה מזרחית מוכרת, אך בכל זאת היה די טוב. המקום השלישי היה משהו בדומה למרתפי הבירה בגרמניה, שולחנות עץ ארוכים כשרוב האנשים כבר שיכורים (זה היה כמעט חצות). היינו שם כחצי שעה (הפעם שתיתי וודקה בכמות קטנה) ולאחר הסיבוב במסבאות טורונטו חזרתי הביתה. סה"כ האווירה די נחמדה ותמיד זה קצת מרגיז אותי שאת לא איתי. באמת המון פעמים אני אומר לעצמי שזה היה יכול להיות לא נורמאלי יחד, פשוט שנינו יחד וכל העסק מקבל צביון נהדר. בגלל זה אני כל כך רוצה שניפגש בלונדון (וכבר הסברתי למה לונדון).

דוריתי, אני נורא אוהב אותך ומתגעגע המון ורוצה אותך וחושב עליך ובאמת המון המון פעמים זאת את ועוד פעם את.

המוני נשיקות מתוקות

אני